

Arrest

nr. 236 714 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) in, met oog op toerisme. Op 19 maart 2012 wordt de afgifte van dit visum geweigerd.

1.2 Op 18 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer H. R., van Nederlandse nationaliteit. Op 12 augustus

2019 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3 Op 30 augustus 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonbroer H. R.

1.4 Op 2 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die op 3 maart 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2019 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voornaam: M(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: G(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.08.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn schoonbroer R(...) H(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (Z(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.01.2019 te Antwerpen: noch uit het voorgelegde reispaspoort, noch uit het geheel van de overige gekende gegevens, kan met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.

- 'attestation de lien de parenté' n°(...)/2018 12.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene en zijn zus beiden gedomicilieerd zijn op het adres 'Quartier L(...) – G(...)': er

dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat dit attest geen melding maakt van de referentiepersoon.

- 'certificat de non propriété' n°(...) dd. 21.10.2019 waarin de Marokkaanse kadaster stelt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd stond als zijnde eigenaar van een onroerend goed in G(...).

- 'administratief certificaat' n°(...) dd. 28.10.2019 (vertaling) waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene sedert zijn geboorte tot de datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat in Marokko.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°(...)/2019 dd. 17.10.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in G(...): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in oktober 2019, op een ogenblik dat betrokkene reeds in België verbleef; dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu' n°(...)/2019 dd. 25.01.2019 (+vertaling) en 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2019' n°(...)/2019 dd. 17.10.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in 2018 geen belastbare inkomsten had in Marokko: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer betrokkene Marokko verliet, is de relevantie van dit attest niet afdoende aangetoond. Het kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de prise en charge' dd. 28.08.2019 (+vertaling) waarin de referentiepersoon en zijn partner verklaren dat ze betrokkene ten laste nemen, en dit sedert 2018: echter, de inhoud van deze verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, werd niet afdoende gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens.

- 'certificat de célibat' n°(...) dd. 12.09.2018 en 'bewijs van celibaat' n°(...) dd. 27.03.2019 op naam van betrokkene

- geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 26.02.2018, 04.04.2018, 03.05.2018, 04.06.2018, 11.07.2018: echter, deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon. Voorzover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, gezien de onduidelijkheid betreffende wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen (en bij uitbreiding België) inreisde, de relevantie van deze geldstorting niet afdoende is aangetoond. Ze kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 25.02.2019, 18.03.2019, 04.04.2019, 26.04.2019, 04.05.2019, 25.09.2019 en 02.11.2019: deze geldstorting dateren met zekerheid van na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijs geldstorting vanwege een derde aan een derde dd. 16.03.2018

- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: (deel)certificaten Nederlandse les; inschrijvingsformulier Nederlandse les

- aansluitingsfiche BPost dd. 18.03.2019 op naam van betrokkene

- 'certificat de scolarité' dd. 27.11.2018 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.03.2014 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 18.02.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7. 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“DE BESTREDEN BESLISSING WERD LAATTIJDIG GENOMEN

1.

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens: (...)

De aanvraag tot gezinshereniging gebeurde op 30.08.2019. Verzoeker verkreeg op die datum zijn bijlage 19ter (STUK 3), waarop zelf staat te lezen:

“Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 29-02-2020, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden betekend.”

Nu dus stellen in de bestreden beslissing dat deze bepaling ondergeschikt is aan deze de Vreemdelingenwet klopt niet.

Bovendien spreken beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, over een termijn van zes maanden. De hiërarchie der normen, zoals aangehaald door verwerende partij, doet hier dus niets ter zake.

2.

Verwerende partij had de beslissing aldus moeten nemen ten laatste op 29.02.2020. Wellicht is deze fout te wijten aan het feit dat februari slechts 29 dagen telt, doch ook dit doet niets ter zake, daar zowel artikel 42 Vreemdelingenwet als artikel 52 KB de termijn in maanden uitdrukken, i.e. zes maanden, en niet in dagen.

De bestreden beslissing werd pas genomen op 02.03.2020, en dus 2 dagen te laat.

Verwerende partij voelt de bui al hangen door zich in de bestreden beslissing te beroepen op een drogrede als de hiërarchie der normen.

Verwerende partij had evenwel een F-kaart moeten afleveren aan verzoeker overeenkomstig artikel 52, §4, tweede lid KB, daar er geen enkele beslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in voornoemd artikel en in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet.

Bovendien, zie infra, voldoet verzoeker aan de voorwaarden van art. 47 Vw.

Het middel is gegrond."

2.1.2 Het eerste middel van de verzoekende partij heeft betrekking op de volgende overweging in de eerste bestreden beslissing: *"Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981."*

De verzoekende partij voert in een eerste onderdeel aan dat de aanvraag tot gezinshereniging op 30 augustus 2019 gebeurde en dat zij op die datum haar bijlage 19ter kreeg, waarin wordt verwezen naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en het feit dat zij binnen de zes maanden, met name op 29 februari 2020, zal worden uitgenodigd om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake haar aanvraag aan haar kan worden betekend. Zij stelt dat het niet klopt om nu te stellen dat de voormelde bepaling ondergeschikt is aan artikel 42 van de vreemdelingenwet. Bovendien spreken beide bepalingen over een termijn van zes maanden, zodat de door de gemachtigde aangehaalde hiërarchie der normen volgens de verzoekende partij niets ter zake doet.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde de beslissing ten laatste op 29 februari 2020 had moeten nemen, maar dat deze pas op 2 maart 2020, en dus twee dagen te laat, werd genomen. Volgens de verzoekende partij had de gemachtigde haar overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit een F kaart moeten afleveren, daar er geen enkele beslissing werd genomen binnen de voormelde termijn van zes maanden. Ten slotte geeft zij aan dat zij, zoals verder uit haar verzoekschrift blijkt, voldoet aan de voorwaarden van artikel 47 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een “ verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. (...)”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. De Raad wijst in dit verband tevens erop dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening moet houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn een administratieve procedure betreft die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is, waarbij dit onderzoek zowel met een positief besluit als met een negatief besluit kan worden afgerond (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 40). Verder blijkt dat de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 37 en HvJ 5 september 2012, C-83/12, *Rahman*, pt. 42). Deze opsomming van documenten die moeten worden overgelegd, heeft zowel betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2, tweede lid als op de familieleden bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Het enkele gegeven dat het voormelde artikel 10 melding maakt van *“familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten”*, impliceert niet dat deze bepaling enkel betrekking heeft op familieleden in de zin van artikel 2, tweede lid van de richtlijn. Hierbij kan worden opgemerkt dat *“het begrip ‘familieleden’ in dit verband in andere bepalingen van richtlijn 2004/38 gebruikt [wordt] als een begrip dat tevens de personen bedoeld in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn omvat. In het bijzonder in artikel 10 van deze richtlijn, dat betrekking heeft op de afgifte van de verblijfskaart aan ‘familieleden van een burger van de Unie’, wordt in lid 2, onder e) en f), de documenten genoemd die de personen bedoeld in artikel 3, lid 3, eerste alinea, onder a) en b) van deze richtlijn moeten overleggen voor de afgifte van deze verblijfskaart”* (HvJ 12 juli 2018, C-89/17, *Banger*, pt. 46).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van het voormelde artikel 10 kan bijgevolg als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

Uit het bovenstaande is tevens gebleken dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn tevens betrekking heeft op de personen bedoeld in artikel 3, tweede lid van deze richtlijn, de zogenaamde 'andere familieleden'. Er kan dan ook worden aangenomen dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet ook voor wat betreft de *in casu* relevante 'andere familieleden', bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, een omzetting vormt van het voormelde artikel 10. In dit verband wijst de Raad nog erop dat artikel 47/2 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40*bis* bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn op deze 'andere familieleden'.

Het Hof van Justitie heeft in het reeds aangehaalde arrest *Diallo* verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht (pt. 43). *In casu* wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing te laat werd genomen (en bijgevolg ook ter kennis gebracht), zoals de verzoekende partij in haar eerste middel ook aangeeft.

Verder wordt in het arrest *Diallo* aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen (pt. 45). Het Hof benadrukt echter dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in het voormelde artikel 10, eerste lid aan een derdelander geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (pt. 48). Het stelt tevens dat de declaratoire aard van de verblijfskaarten meebrengt dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (pt. 49).

Het Hof maakt in zijn arrest verder duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit dan ook dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in het voormelde artikel 10, eerste lid voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Hoewel bovenstaande redenering van het Hof van Justitie niet geheel onverkort kan worden toegepast op personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn (de zogenaamde 'andere familieleden') – zulke personen kunnen immers geen recht op verblijf aan deze richtlijn ontleen, zodat voor hen verblijfskaarten, die niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen, niet aan de orde zijn – moet het besluit van het Hof wel naar analogie op deze 'andere familieleden' worden toegepast. Er anders over oordelen, zou immers impliceren dat deze personen voordeliger zouden worden behandeld dan de familieleden bedoeld in artikel 2, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. In het reeds aangehaalde arrest *Rahman* werd door het Hof echter benadrukt dat zowel uit de bewoordingen van het voormelde artikel 3, tweede lid als uit het algemene opzet ervan, volgt dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in het voormelde artikel 2, tweede lid omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in het voormelde artikel 3, tweede lid richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt (pt. 19). Bijgevolg vindt een gunstigere behandeling van de familieleden in ruime zin geen steun in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake

gezinshereniging. Bovendien valt niet in te zien waarom de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn zich zouden verzetten tegen de afgifte van een verblijfskaart aan een kernfamilielid dat niet aan de voorwaarden ervan voldoet (cf. HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 55), maar niet tegen de afgifte van zulke kaart aan een 'ander familielid' dat niet aan de voorwaarden ervan voldoet.

Gelet op het bovenstaande blijkt dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, ook met betrekking tot 'andere familieleden' (zoals *in casu*), moet worden gelezen conform de interpretatie die het Hof van Justitie aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn heeft gegeven.

In dit verband stelt de Raad vast dat het voormelde artikel 42, § 1, eerste lid enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden. Deze bepaling van de vreemdelingenwet gaat dan ook niet verder dan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof in zijn arrest *Diallo*. Zo laat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, richtlijnconform geïnterpreteerd, ook niet toe dat de overschrijding van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart, zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, dat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bevat, laat daarentegen wel toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan. Het bepaalt in zijn § 4, tweede lid immers dat de burgemeester of zijn gemachtigde, als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de vreemdelingenwet, aan de vreemdeling een "*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*" overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft. Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit is aldus in strijd artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de burgerschapsrichtlijn en het arrest *Diallo*.

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt echter dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Die vaststelling leidt ertoe dat de Raad met toepassing van artikel 159 van de Grondwet de reglementaire bepaling, waarvan hij de onwettigheid vaststelt, buiten toepassing laat (RvS 20 december 2017, nr. 240.240). De verzoekende partij kan zich voor de Raad bijgevolg niet nuttig beroepen op de toepassing van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. De Raad moet als rechtscollege deze reglementaire bepaling op grond van artikel 159 van de Grondwet immers buiten beschouwing gelaten.

Artikel 159 van de Grondwet heeft daarentegen geen betrekking op de organen van de uitvoerende macht. De gemachtigde heeft in beginsel dan ook geen bevoegdheid om artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met artikel 42 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. Het bestuur kan immers niet op eigen gezag andere bestuursbeslissingen of reglementaire bepalingen buiten beschouwing laten (RvS 22 april 1997, nr. 65.974, *A.J.T.* 1997-98, 527, noot J. THEUNIS; RvS 22 september 1992, nr. 40.449, *Kohner*; RvS 19 september 1991, nr. 37.671, *Browaeyts*).

Dat de regel vervat in artikel 159 van de Grondwet in beginsel niet geldt voor het actief bestuur, moet echter worden genuanceerd. Wanneer het besluit dat door het bestuur moet worden uitgevoerd, is aangetast door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet dit besluit als niet bestaande worden beschouwd (zie o.m. RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008, nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, *A.J.T.* 1997-98, 527, noot J. THEUNIS). Daarnaast heeft het Grondwettelijk Hof ook aanvaard dat artikel 159 van de Grondwet niet belet dat een administratieve overheid zich voor de rechter beroept op de onwettigheid van een (verordenend) besluit dat zijzelf heeft genomen (Grondwettelijk Hof 19 september 2007, nr. 121/2007, B.6.2.; Grondwettelijk Hof 26 april 2007, nr. 70/2007, B.6.2.). De rechtszekerheid vereist daarbij wel dat de bestuurlijke overheid, wanneer zij van oordeel is dat een door haar genomen besluit of verordening onwettig is, tot dwingende plicht heeft die onwettigheid onverwijld te herstellen door het besluit of de verordening te herzien en in overeenstemming te brengen met de wet of de hogere regel (RvS 10 januari 2005, nr. 138.975). Het komt de overheid toe om zo spoedig mogelijk te remediëren aan de rechtsonzekerheid die zijzelf gecreëerd heeft.

Daarnaast wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie niet enkel rechtscolleges, maar ook administratieve overheden een onwettige bepaling buiten toepassing moeten laten in geval van strijdigheid met een Europese rechtsnorm. In het arrest *Fratelli Costanzo* oordeelde het Hof van Justitie dat een lagere overheid de bepalingen van nationaal recht die een hogere overheid in strijd met het Unierecht heeft uitgevaardigd, zonder meer buiten toepassing moet laten (HvJ 22 juni 1989, 103/88, *Fratelli Costanzo*, pt. 33; zie ook HvJ (Grote kamer) 9 september 2003, *Consortio Industrie Fiammiferi*, C-198/01, pt. 49 en HvJ 13 juli 1972, 48/71, *Commissie/Italië*, pt. 7).

Het principe dat het bestuur eigenmachtig een onwettige bepaling buiten toepassing laat in het geval van strijdigheid met een Europese rechtsnorm, staat evenwel op gespannen voet met de bevoegdheidsbepaling in artikel 159 van de Grondwet, een bepaling die volgens de Raad van State de essentie van de rechtsstaat raakt (RvS 22 april 1997, nr. 65.974; zie ook: A. ALLEN en J. THEUNIS, "Praktische vragen over de « exceptie van onwettigheid » in artikel 159 van de Grondwet", in A. ALLEN en P. LEMMENS (eds.), *Staatsrecht*, Themis-Cahier 54, Brugge, die Keure, 2009, 7-8).

In casu oordeelde het Hof van Justitie in zijn arrest *Diallo* ondubbelzinnig en onbetwistbaar dat de Burgerschapsrichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Waar artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit voorziet dat, wanneer geen beslissing werd genomen binnen een termijn van zes maanden, zonder onderzoek van de verdere voorwaarden, een verblijfskaart van een familielid van de Unie moet worden afgegeven, is deze bepaling bijgevolg flagrant in strijd met de uitlegging die door het Hof van Justitie werd gegeven aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn.

Gelet op de duidelijke en niet voor betwisting vatbare uitlegging die werd gedaan door het hoogste terzake bevoegde rechtscollege, moet artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit als onbestaanbaar met artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn worden beschouwd. De Raad stelt *in casu* dan ook vast dat het inderdaad gaat om een flagrante en onbetwistbare strijdigheid met de hogere rechtsregels waaraan het voormelde artikel 52, § 4, tweede lid wordt geacht uitvoering te geven, zodat ook het bestuur deze bepaling buiten beschouwing moest laten.

Bijkomend kan in dit verband nog worden opgemerkt dat de vraag naar de wettigheid van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, als gevolg van de uitlegging van het Hof van Justitie in het arrest *Diallo*, als uitgeklaard moet worden beschouwd. Van het bestuur wordt *in casu* dan ook niet gevraagd dat het – in strijd met artikel 159 van de Grondwet – het voormelde artikel 52, § 4, tweede lid zelf aan de Burgerschapsrichtlijn toetst, maar enkel dat het passend gevolg geeft aan het arrest *Diallo* en de reglementaire bepaling die flagrant en onbetwistbaar strijdig is met de hogere rechtsregels, buiten toepassing laat (*cf.* J. THEUNIS, "De exceptie van onwettigheid: op zoek naar een verloren evenwicht", *TBP* 2011, p. 264, nr. 13).

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij dan ook niet voorhouden dat haar een F kaart (zijnde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) had moeten worden afgeleverd, omdat er geen enkele beslissing werd genomen binnen de voorziene termijn van zes maanden. Ook heeft zij geen belang bij haar betoog dat de motivering die de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen aangaande de verhouding tussen de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit, niet zou kloppen of niets ter zake zou doen. Zelfs als dit betoog gegrond zou zijn, kan dit immers geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad aangaande de strijdigheid van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit met artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. De aflevering van een F kaart is dan ook slechts mogelijk wanneer de gemachtigde, na het voeren van een onderzoek naar de *in casu* relevante voorwaarden, tot de vaststelling komt dat de verzoekende partij voldoet aan deze voorwaarden. Uit de overige motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van oordeel is dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij zelf beweert, niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet voldoet. Zoals verder blijkt uit de bespreking van het tweede middel, toont de verzoekende partij niet aan dat deze vaststellingen van de gemachtigde niet overeind kunnen blijven. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing omwille

van een eventuele gegrondheid van het eerste middel, kan de verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, en van het Unierecht. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. (...)

Art. 3. (...)”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 In fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: (...)

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt: (...)

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: (...)

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 6 bewijzen van geldstortingen (waarvan 1 niet rechtstreeks aan verzoeker) voorgelegd, gericht aan verzoeker (STUK 4).

Verwerende partij stelt dat deze geldstortingen niet in overweging kunnen worden genomen omdat ze afkomstig zijn van een derde, en omdat het niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker Marokko verliet.

Deze geldstortingen gebeurden door de zus van verzoeker, i.e. de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon, maar zijn dus wel degelijk afkomstig uit het gezin van de referentiepersoon. Zij vormen immers een wettelijk samenwonend koppel en hebben een gemeenschappelijk vermogen. Het gaat bijgevolg niet op om deze geldverzendingen om deze reden niet aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in deze zin (RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050 - STUK 5). In genoemd arrest werd beslist dat de partner van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

Verder zijn deze geldverzendingen duidelijk gericht aan verzoeker in Marokko. Dit valt letterlijk af te leiden uit de voorgelegde stukken (STUK 4). Bovendien dateert de eerste aanvraag tot gezinshereniging van 18.02.2019 (STUK 6). Deze geldverzendingen dateren bijgevolg zeer duidelijk van voorafgaand aan de binnenkomst in België en de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Voor het overige worden deze bewijzen van geldverzendingen niet betwist door verwerende partij; er wordt bijvoorbeeld niet gesteld dat deze te beperkt of te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Daar de enige motivering van verwerende partij - zijnde dat deze geldverzendingen niet afkomstig zouden zijn vanwege de referentiepersoon en het niet duidelijk zou zijn of deze wel dateren van voor de binnenkomst in België - duidelijk wordt weerlegd aan de hand van hetgeen hierboven wordt gesteld, mag men er bijgevolg vanuit gaan dat de geldverzendingen door verwerende partij kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn.

Verwerende partij heeft haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting aldus duidelijk geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Verwerende partij had alle stukken in aanmerking moeten nemen en deze grondig moeten bestuderen, en daarbij moeten vaststellen dat het om maar liefst 6 geldverzendingen gaat, waarvan 5 rechtstreeks gericht aan verzoeker in Marokko, afkomstig van (het gezin van) de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonbroer en zus. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de

aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Daarnaast werden er tevens 7 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd gericht aan verzoeker in de periode na zijn aankomst in België (STUK 7). Deze tonen een maandelijkse financiële steun aan. Deze daten inderdaad van ná zijn (eerste) aanvraag tot gezinshereniging begin 2019, doch tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker - mocht hij thans (moeten) terugkeren naar Marokko - nog steeds financieel ten laste zou zijn van zijn familie alhier. Hij heeft aldaar geen werk, geen enkele bron van inkomen, geen eigendommen, ... zoals hieronder zal worden aangetoond.

Verzoeker herhaalt bijgevolg dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt dat hij afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn geweest van zijn schoonbroer en zus.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Om te beginnen heeft verzoeker twee attesten voorgelegd, waaruit blijkt dat hij over geen onroerende goederen beschikt aldaar. Het eerste attest betreft waarin wordt door de Marokkaanse autoriteiten wordt gesteld dat verzoeker tot op de dag van de datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat (STUK 8). In een tweede attest wordt gesteld dat verzoeker nooit onroerende eigendommen heeft gehad in Marokko sinds zijn geboorte (STUK 9).

Dat deze bewijsstukken voorliggen wordt niet betwist door verwerende partij en tevens wordt de inhoud ervan aanvaard, daar elke motivering er omtrent ontbreekt.

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij geen enkele vorm van inkomsten heeft in Marokko.

Zo legde verzoeker een attest voor waaruit blijkt dat hij niet belastbaar was in Marokko (STUK 10). Verwerende partij stelt dat dit attest enkel betrekking heeft op de situatie op datum van het attest, i.e. 17.10.2019, doch dit blijkt nergens uit de bewoordingen van het attest.

Daarnaast legde verzoeker tevens een attesten voor waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van inkomsten genoot in Marokko in het jaar 2018 (STUKKEN 11-12). Verwerende partij stelt hierover dat deze attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat het niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker Schengen (België) zou zijn binnengekomen. Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waarbij zeer duidelijk blijft dat hij anno 2018 nog geld ontving vanwege (het gezin van) de referentiepersoon in Marokko, alsook naar het feit dat zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging dateert van 18.02.2019.

Voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging was verzoeker aldus onvermogen in Marokko: hij genoot er geen enkele vorm van inkomsten, noch had hij er enige onroerende eigendom.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 13). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Verzoeker herhaalt dat de geldbewijzen in se niet worden betwist door verwerende partij, en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn. Het enige argument dat verwerende partij hierover aanhaalt - zijnde dat de geldverzendingen door een "derde" zijn gebeurd en dat het niet duidelijk zou zijn wanneer precies verzoeker België is binnengekomen - wordt op afdoende wijze hierboven weerlegd. De geldverzendingen en dus de financiële ondersteuning op zich worden bijgevolg aanvaard door verwerende partij.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het "ten laste" zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 14).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aan ge bracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstorting en de attesten van onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonbroer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar tweede middel verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*, stelt de Raad vast dat zij zich telkens beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Zij zet dan ook op geen enkele manier uiteen hoe deze beginselen de eerste bestreden beslissing zouden schenden. In de mate dat de verzoekende partij de schending van “*het Unierecht*” aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven op welke unierechtelijke bepaling(en) zij precies doelt, laat staan dat zij zou uiteenzetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling(en) schendt. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst vervolgens erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij zet verder niet concreet uiteen op welke vlakken zij de opgenomen motivering niet afdoende acht.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Het voormelde artikel 47/3, § 2 luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 augustus 2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonbroer H. R. In de eerste bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen

rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip 'in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie' in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Zoals ook reeds in het kader van het eerste middel werd aangegeven, heeft deze bepaling betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Opnieuw benadrukt de Raad dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen. Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In het reeds eerder aangehaalde arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) stelt het Hof het volgende:

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

In casu betwist de verzoekende partij de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat geen documenten werden voorgelegd om aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist daarentegen wel de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij gaat daarbij zowel in op de motieven van de eerste bestreden beslissing die betrekking hebben op geldstortingen die werden gedaan door “een derde” en wanneer de verzoekende partij reeds in België was, als op de voorgelegde bewijzen van onvermogen.

Aangaande de interpretatie van het begrip 'ten laste' kan de Raad verwijzen naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 22). Het betreft onder meer het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunyng Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), waarvan de rechtspraak werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook zelf naar deze beide arresten.

In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

De verzoekende partij betwist vooreerst de motivering van de gemachtigde aangaande de bewijzen van zes geldstortingen door haar zus L. B. De verzoekende partij wijst erop dat deze geldstortingen volgens de gemachtigde niet in overweging kunnen worden genomen omdat ze afkomstig zijn van een derde, en omdat het niet duidelijk zou zijn wanneer zij Marokko verliet.

De verzoekende partij betwist niet dat de betrokken geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en in die zin aldus afkomstig zijn van "een derde", zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangeeft. Zij voert echter aan dat deze geldstortingen gebeurden door haar zus L. B., de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon, en dus wel degelijk afkomstig zijn uit het gezin van de referentiepersoon. Zij stelt dat de voormelde zus en de referentiepersoon een wettelijk samenwonend koppel vormen en een gemeenschappelijk vermogen hebben, zodat het niet opgaat om deze geldverzendingen om deze reden niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag. In dit verband verwijst zij nog naar een arrest van de Raad van State waarin volgens haar werd geoordeeld dat de partner van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk rekening moet worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

De Raad wijst erop dat uit de bewoordingen van noch de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet noch artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat een 'ander familielid' dat niet ten laste is van de Unieburger zelf, maar van een echtgenoot of partner van de Unieburger, in aanmerking zou komen voor een verblijf. Zowel de vreemdelingenwet als de Burgerschapsrichtlijn vereisen voor de 'andere familieleden' een ten laste zijn van de burger van de Unie zelf. Dit in tegenstelling tot de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en artikel 2, tweede lid, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn, die uitdrukkelijk voorzien dat niet alleen de bloedverwanten in op- en neergaande lijn van de burger van de Unie zelf, maar ook die van zijn echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner een verblijfsrecht hebben. In deze zin moet ook de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie worden begrepen. In het arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk verwezen naar materiële ondersteuning "door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot" (pt. 35). Dit wordt herhaald in het latere arrest *Reyes*, waarin verwezen wordt naar materiële ondersteuning "door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot" (pt. 21). Beide arresten hebben echter betrekking op de kernfamilieleden in de zin van artikel 2, tweede lid, c) en d) van

de Burgerschapsrichtlijn, die aldus op grond van de uitdrukkelijke bewoordingen van de toepasselijke bepaling, zowel bloedverwanten van de Unieburger zelf als van zijn echtgenoot of wettelijk geregistreeerde partner kunnen zijn. Ook al kunnen de voormelde arresten gehanteerd worden om het begrip 'ten laste' inhoudelijk te interpreteren, het zou ingaan tegen de bewoordingen van de relevante bepalingen van de Burgerschapsrichtlijnen met betrekking tot de kernfamilieleden enerzijds en de 'andere familieleden' anderzijds, om eruit af te leiden dat de materiële en/of financiële ondersteuning van het 'andere familielid' ook afkomstig kan zijn van de echtgenoot of wettelijk geregistreeerde partner van de Unieburger.

De Raad herinnert verder eraan dat de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 (*Rahman*), nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft met andere woorden tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer moet derhalve in het licht van deze doelstelling worden geïnterpreteerd.

Het Hof stelde in het voormelde arrest *Rahman* verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Ook oordeelt het Hof in het voormelde arrest het volgende:

“37 In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38 Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.

39 Zoals in punt 24 van onderhavig arrest is uiteengezet, moeten deze voorwaarden evenwel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op

afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38, en mogen zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

In het licht van de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn is het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de gemachtigde, of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, om geldstorting die niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, zijnde de burger van de Unie zelf, niet in aanmerking te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat het loutere feit dat deze geldstorting afkomstig zijn van de wettelijke partner van de referentiepersoon, die afkomstig is uit het gezin van de referentiepersoon, gezin dat volgens de verzoekende partij ook een gemeenschappelijk vermogen heeft, zou maken dat deze geldstorting een financiële ondersteuning door de referentiepersoon zelf aantonen. Bijgevolg toont de verzoekende partij ook niet aan dat geldstorting door de wettelijke partner van de referentiepersoon kunnen volstaan om aan te tonen dat zij specifiek ten laste is van haar Nederlandse schoonbroer, de referentiepersoon, zoals vereist door de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet en de Burgerschapsrichtlijn, conform de interpretatie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad van State, wijst de Raad vooreerst erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien spreekt de Raad van State zich in zijn arrest geenszins zelf uit over het al dan niet rekening houden met geldverzendingen door de partner van de referentiepersoon. Hij beperkt zich immers tot het weergeven van wat de Raad in zijn arrest had vastgesteld. Ten slotte heeft het betrokken arrest van de Raad van State betrekking op artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Hoger heeft de Raad reeds gewezen op de verschillen tussen de kernfamilieleden bedoeld in het voormelde artikel 40*bis* en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Met haar betoog kan de verzoekende partij bijgevolg hoe dan ook niet aannemelijk maken dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest vergelijkbaar zijn met deze in de voorliggende zaak.

Dat de geldstorting door L. B. niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, volstaat reeds om de beslissing van de gemachtigde te schragen om deze bij zijn beoordeling van het 'ten laste zijn' niet in aanmerking te nemen. Op het betoog van de verzoekende partij aangaande het tijdstip waarop zij Marokko verliet, moet de Raad dan ook niet verder ingaan. Dit tweede motief aangaande de betrokken geldstorting door L. B. is immers overtollig geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de eerste beslissing bijgevolg niet aantasten.

In de tweede plaats gaat de verzoekende partij in op geldstorting vanwege een derde (F. B.) waarover de gemachtigde stelt dat deze met zekerheid dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België en in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging dan ook niet relevant zijn. De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat deze geldstorting inderdaad dateren van na haar (eerste) aanvraag tot gezinshereniging begin 2019. Volgens haar tonen deze echter zeer duidelijk aan dat zij, mocht zij thans (moeten) terugkeren naar Marokko, nog steeds financieel ten laste zou zijn van haar familie alhier. Zij wijst erop dat zij aldaar geen werk heeft, geen enkele bron van inkomen, geen eigendommen, waarna zij verwijst naar haar verdere betoog.

Gelet op de vaststellingen van het Hof van Justitie in de hoger aangehaalde arresten *Rahman, Jia* en *Reyes* kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het in het kader van de thans voorliggende aanvraag op grond van artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet relevant zou zijn om aan te tonen dat zij, op een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, nog steeds financieel ten laste zou zijn van haar familie in België. Uit de voormelde arresten blijkt onbetwistbaar dat de vereiste dat het ander familielid ten laste moet zijn van de referentiepersoon, betekent dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie moest bestaan van dit ander familielid tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet zou hebben gehandeld, door geldstorting, die slechts hebben plaatsgevonden wanneer de verzoekende partij zich reeds in België bevond, niet te aanvaarden als bewijs van zulke afhankelijkheidsrelatie.

Op de verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar het bewijs van een geldstorting van een derde aan een derde gaat de verzoekende partij niet in.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de door de verzoekende partij voorgelegde stukken om te bewijzen dat zij in het land van herkomst financieel en/of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen van deze stukken (de verschillende geldstortingen) in aanmerking heeft genomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie zowel in het arrest *Jia* (pt. 37) als in het arrest *Reyes* (pt. 22) benadrukt dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, "*gezien zijn economische en sociale toestand*", niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest *Reyes* stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun "*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*" (pt. 24).

In dit verband voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog met betrekking tot de verschillende bewijzen van onvermogen die zij heeft voorgelegd, naast een theoretisch betoog aangaande dit soort bewijzen.

Op dit betoog moet de Raad echter niet verder ingaan, aangezien het een overtollig betoog betreft. Hoger is immers reeds vastgesteld dat de verzoekende partij geen afbreuk heeft kunnen doen aan de vaststellingen van de gemachtigde waarbij hij de verschillende bewijzen van geldelijke steun aan haar niet in aanmerking neemt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, is bijgevolg niet aangetoond dat zij materieel werd gesteund door de Unieburger (haar Nederlandse schoonbroer). Bijgevolg is niet aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk financieel afhankelijk was van haar schoonbroer. Deze vaststellingen volstaan reeds om de vaststelling in de eerste bestreden beslissing te schragen dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse schoonbroer, en bijgevolg dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat dan ook om de eerste bestreden beslissing, waarin het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, te schragen. Aangezien reeds niet blijkt dat sprake is van enige financiële (of materiële) ondersteuning door de referentiepersoon, is de vraag of deze (onbestaande) steun voor haar noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst, zodoende hoe dan ook niet aan de orde. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen de overtollige motieven met betrekking tot de verschillende als bewijs van onvermogen voorgelegde documenten, kan de wettigheid van de eerste beslissing bijgevolg niet aantasten.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat *in casu* niet is aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen en rechtspraak van het Hof van Justitie.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op niet afdoende, onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, in de eerste bestreden beslissing zou hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in deze bepalingen, zoals deze overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1 In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: (...)

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: (...)

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus en zijn schoonbroer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.3.2 In de mate dat de verzoekende partij in de hoofding van het derde middel de schending aanvoert van artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat. Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel beperkt de verzoekende partij zich dan weer tot een louter theoretisch betoog, zonder aan te geven op welke manier de tweede bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het derde middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat zij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zij meent echter dat de opgenomen motivering niet afdoende is.

Tevens voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar familie- en gezinsleven. Zij beroept zich in dit verband op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van het voormelde artikel 74/13 slechts op het element ‘gezins- en familielevens’, zodat op de beide andere elementen niet moet worden ingegaan.

Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar Nederlandse schoonbroer H. R. en haar zus L. B.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer H. R. respectievelijk haar zus L. B.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk motiveert in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In dit verband herhaalt de Raad dat aan het begrip 'gezins- en familieleden' in het voormelde artikel 74/13 een invulling overeenkomstig artikel 8 van het EVRM moet worden gegeven, zodat deze motivering ook in het licht van het voormelde artikel 8 relevant is. De gemachtigde overweegt in dit verband het volgende: "*Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.*"

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort.

Met betrekking tot de overweging van de gemachtigde dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, wijst de Raad op het volgende. In haar tweede middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing waarin precies werd onderzocht of sprake was (en is) van een daadwerkelijke afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar schoonbroer, is de verzoekende partij slechts ingegaan op de vaststellingen van de gemachtigde aangaande het ten laste zijn en onvermogen zijn in het land van herkomst. De eerste bestreden beslissing bevat echter ook een overweging met betrekking tot het ten laste zijn in België, hetgeen voor de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in België relevant is. In dit verband heeft de gemachtigde het volgende vastgesteld: "*Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).*" Hierop gaat de verzoekende partij in het kader van het derde middel geenszins concreet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Daarnaast wijst de Raad nog erop dat de verzoekende partij met betrekking tot de geldstortingen door haar zus L. B., die tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort, in het kader van het tweede middel slechts heeft gesteld dat deze betrekking hebben op de periode toen zij nog in het land van herkomst verbleef. Zij kan dan ook niet voorhouden dat hieruit thans in België een afhankelijkheid ten aanzien van haar zus L. B. zou blijken.

Ten slotte heeft de verzoekende partij in het kader van haar tweede middel nog verwezen naar geldstortingen die aan haar werden gedaan terwijl zij reeds in België was. Deze geldstortingen zijn blijkens het administratief dossier echter niet afkomstig van de referentiepersoon of zijn partner L. B., maar wel van Z. B. Ook op basis van deze elementen kan de verzoekende partij niet voorhouden dat sprake zou zijn van een gezinsleven met haar schoonbroer en zus L. B. in de zin van artikel 8 van het EVRM

Ook in het kader van het derde middel zet de verzoekende partij op geen enkele manier uiteen dat zij een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie heeft met haar schoonbroer H. R. en met haar zus L. B. Zij voert verder geenszins aan dat zulke afhankelijkheidsrelatie zou kunnen worden afgeleid uit het loutere feit op hetzelfde adres gedomicilieerd te zijn.

Voor het overige toont de verzoekende partij geenszins aan dat *in casu* van haar als volwassen persoon niet zou mogen verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en betwist zij niet dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn.

Met haar vage en algemene betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat toch sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon en diens echtgenote, en dan nog dermate dat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij brengt geen enkel concreet element naar voren.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met haar schoonbroer en zus een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook het bestaan van een privéleven in België wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij verwijst immers louter theoretisch naar dit privéleven en brengt in dit verband geen enkel concreet element naar voren. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de tweede bestreden beslissing een onevenredige inbreuk op dit privé- en gezinsleven zouden uitmaken en dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn.

Ook kan de verzoekende partij met haar betoog niet aantonen dat de gemachtigde niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met haar 'gezins- en familieleven', zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de bedoeling van "*de bestreden beslissing*" is om haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere veronderstelling over de intenties van de gemachtigde, die niet is gestoeld op enig objectief element. In het kader van het tweede middel heeft de Raad overigens reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de weigering van het verblijfsrecht onwettig zou zijn.

In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het derde middel opnieuw verwijst naar de eerste bestreden beslissing, volstaat het om te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in het kader van het tweede middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE